

Неясна для вас ця легенда
І чудно читати її?
Не личить стара реверенда
На хлопські плечі мої.

Що ж, пані, ті вірші неясні —
То власная повість моя:
Мої розчарування власні
І люта мука — змія.

Колись за невласні провини
Цурались мене і кляли, —
Мов Каїн отой по пустини,
Блудив я по рідній землі.

Докори зносив я і труди
І, хоч їх тягар мя ломив,
Я привидом, з власної груди
Розснованим, душу кормив.

Я з власного серця і крові
Творив собі радісний світ,
Щоб скарб весь своєї любові
У нім помістити як слід.

А нині, коли я вертаю
З словами любові до братів,
Чи ж "щирі" сліпці не пускають
На мене затроєних стріл?

Важка моя пісня, о пані,
Бо важко на серці мені:

Мов човен під ніч відірвавсь від

пристані,
Хитають ним хвилі, шаругою гнані,
На небі ні зірки, внизу ж у отхлані
Таємні мигочуть огні.

28/3 1889
